

JAKOBSBERG

2014

Obe ženy sa vykrúcali pred zrkadlom, pokúšali sa nájsť uhol, z ktorého by vyzerali najlepšie. Lavý alebo pravý profil, to bola otázka, mali hebkú pokožku a špúlili ústa, ktoré kričali po bozku. Jedna si utrela trochu rúžu zo zubov a kútikom oka sa na ňu pozrela. Charlie mala podozrenie, že len čo vyjde von, okomentujú jej vek.

Len si tu stojte a lichoďte si, koľko chcete, pomyslela si, aj tak netušíte, čo znamená milovať.

Cestou späť k baru sa zapotácala.

O živote neviete nič, nič o tom, čo je ťažké a zlé.

Pri barovom pulte ju podsadol niekto v čiernom a trblietavom.

„Prepáč, ale tu som sedela ja,“ pokúsila sa prekričať hudbu.

Dievča sa pootočilo.

„A kedy?“

Charlie sa pretlačila bližšie a podarilo sa jej úmyselne zhodiť dievča zo stoličky. Na svojom stehne ucítila mužovo koleno a jeho pery na svojom uchu.

„Ty a ja sme tu asi najstarší,“ skonštatoval. „Vravíš, že si tu už bola?“ pokúšal sa konverzovať.

Charlie si odpila z tretieho drinku a otočila sa k tanečnému parketu, dunivá hudba sa vlnila a odrážala, prenikala jej telom.

Áno, pomyslela si, už som tu bola. Som tu celý život. Našla som lásku a znova som ju stratila. Stále som, pretože horím. Žijem.

„Nepôjdeme inam?“ zakričal.

Na internete vystupoval pod menom *Anosomtoja*. Čomu to vra-
vel, že sa venuje? Vývoju? Nemysli si, že to pôjde tak ľahko, hovorila
si v duchu. Nemysli si, že som vďačná už za to, že si o niekoľko ro-
kov mladší. Ak vôbec si.

Pozrela sa mu do očí, ale nestalo sa nič, neiskrilo to medzi nimi.
Nemohol jej pomôcť. Večer bol premárnený.

A čo ak nie? Pohľadom kĺzala po miestnosti. Muž, ktorého si všimla
už predtým, tam stále stál. Pri vchode, s tvárou ukrytou v tme, osa-
melý, rozhládajúci sa. Jeho pohľad na nej utkvel presne v okamihu,
ako jej na tvár dopadlo svetlo, a ona to odrazu ucítila. Smiech, ktorý
sa začal v lone a rozbehol sa do celého tela. Rozhorúčila sa a rozprú-
dila sa jej krv.

Opojenie jej vrelo v hlave. Odtisla od seba drink.

Pomaly prešla k tanečnému parketu a na chrbte cítila mužské po-
hľady, nepozvala ich však, aby ju nasledovali. Tancovala sama, vždy.
Zdvihla ruky nad hlavu a začala sa pomaly vlniť v rytme hudby, v ba-
sových linkách, uistila sa, že muž pri dverách sa na ňu stále pozerá,
že sa presunul o čosi bližšie a nemôže od nej odtrhnúť oči, a ona tie
svoje privrela a tancovala, nemyslela viac na to, ako sa odtiaľ dostane.

Žiaden z tých, ktorí ho v tú noc videli kráčať po Jakobsbergu, ne-
vedel, kým v skutočnosti je. Ľudia sa odtiaľ sťahovali, vydali sa za
svojimi snami, iní sa pobrali na večnosť, firmy zanikli.

Tabule sa zvesovali, tváre vymazávali.

Rytier odbočil do centra a všimol si, že v neónovom nápise nad
kinom Falken nesvietia písmená F a N. Prešiel popred okná zruše-
nej kaviarne Domus, kde teraz boli pokladnice supermarketu Coop.
Ak by privrel oči, znova by tam vnútri okolo okrúhleho stola uvidel
starých kamošov. Zazrel by život, ako vyzeral odtiaľ.

Presne vedel, pri ktorom okne sedeli, keď tu spolu boli prvýkrát.
Pamätal si vôňu jej vlasov, ako sa jej krútili a neposlušne padali pred
oči, ako zakláňala hlavu, keď ju rozosmial.

BUENOS AIRES

1977

Pri vchode do penziónu rástol palisander. Nič krajšie nikdy nevidela, koruna stromu kvitla na modrofialovo a kmeň kreslil vlny na pozadí oblohy.

Tu teda budú bývať.

Ramón odomkol vchodové dvere a nechal ju ísť prvú. Bol to ošumelý dom, s uvoľnenými kamennými plátmi podlahy. Ing-Marie odniekiaľ začula detský spev. Ktosi na dvore zapálil oheň, zacítila vôňu grilovaného mäsa. Zábradlie na schodoch sa trochu nepríjemne zakývalo, akoby chcelo povoliť. Chytila ho za ruku.

To Ramón objednal túto izbu, *penzión*, ktorý si človek mohol prenajať na mesiac takmer zadarmo. Kľúče prevzal u predsedu, kým ona sedela v kaviarni na druhej strane ulice. Trvalo mu to vyše troch hodín a ona zatiaľ stihla premýšľať nad vecami, na ktoré by teraz najradšej zabudla: *Čo tu robím? Vzali ho. Nieкто ho spoznal na letisku a teraz ho odvedli, čo teraz podniknem, ako sa dostanem domov?*

K izbe viedli štyri schodiská. Chodba, hnedé dvere v rade rovnakých dvier. Keď Ramón odomkol, Ing-Marie sa zdalo, že cíti pleseň.

Vnútri uvidela podnos a nad ním puknuté malé zrkadlo. Vyrezávaný šatník, stôl s dvoma stoličkami a jednomiestna posteľ utlaná vínovočervenou prikrývkou z akéhosi nekvalitného materiálu. Rozhliadla sa, izba mala rozlohu sotva dvanásť štvorcových metrov.

„Si si istý, že sme dostali správny kľúč?“

„Áno... teta povedala číslo deväť.“ Ramón za nimi zavrel dvere a zdalo sa, akoby tú stiesnenosť a núdzu vôbec nevnímal, ani posteľ, ktorá bola pre dve osoby primalá. „Úplná náhoda, že mali voľno, určite sa včera niekto vysťahoval.“

Odtiahol bέžový záves, otvoril okná a okenice za nimi. Vonku teplota vystúpila takmer na dvadsaťpäť stupňov a v izbe bolo ešte teplejšie, vzduch sa nehýbal. Ing-Marie sa zmocnil pocit, že vdychuje ten istý vzduch, ktorý práve vydýchla.

„Možno by sem mohli pristaviť ešte jednu posteľ...“ povedala a pokúsila sa na ňu posadiť. Perá postele zaškrípali.

„Nie, podľa mňa to nie je dobrý nápad, budilo by to pozornosť. Izba je jednoduchá, jasné, ale myslel som si, že si to tak chcela.“

„Samozrejme, že áno.“

Privrela oči a pokúsila sa spamätať, znovu v sebe nájsť vážnosť a poriadok. Nešlo iba o Ramóna a Ing-Marie, toto bolo čosi oveľa väčšie. Teplo, aké nikdy predtým nezažila, uvažovanie, ktoré zdieľala spolu s inými, spoločenstvo zacielené jedným smerom, všetko bolo možné.

Ing-Marie opäť otvorila oči a usmiala sa na Ramóna.

Podstúpil hrozné riziko, vrátil sa. Nič z toho, čo urobila ona, sa s tým nemohlo porovnať.

„Bude to tu skvelé.“

Podišla k oknu a vyklonila sa z neho. Ústilo do tmavého zadného dvora, vysoký činziak z päťdesiatych rokov zatienoval slnko. Dúfala, že bude mať výhľad na palisandre v záhrade, možno z takého balkóna s pozakrúcaným železným zábradlím, aké videla z ulice. Otočila sa. Ramón vyzeral inak. Oholil sa a košeľu si zapol ku krku. Jedna vec bola chodiť s niekoľkodňovým strniskom po Jakobsbergu, tu však nemohol vyzeráť ako *guerrillero*, hneď by ho zatkli.

„Postačí nám to,“ uisťovala ho a vystrela ruku. „Bude to perfektné.“

„Nie, ja tu bývať nebudem.“ Prešiel si rukou po vlasoch, ako to robieval, keď chcel vysvetliť niečo komplikované.

Všetko to útulné, čo sa pokúsila vidieť v škaredej izbe, to, že tu mali tajný úkryt a skrýšu, zmizlo.

Tove Alsterdal

PODAJ MĽ RUKU

Zo švédskeho originálu *Låt mig ta din hand*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lind & Co v roku 2014,
preložil Miroslav Zumrík

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 916

Jazyková redaktorka Katarína Vilhanová

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajičková

Návrh obálky Radoslav Bielený

Sadzba Petra Jasovská

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s., Husova 1881, Havlíčkův Brod
1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Ljndeni

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
e-shop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046